

ud hans Støtte, idet jeg naturligvis ikke blot maa have at vide, hvad der er sket, men ogsaa, hvilke Vidner der kan føres i denne Sag. Det glæder mig, at det ærede Medlem udtalte, at det var muligt, at der var noget af det, han fremførte, som ikke var helt rigtigt. Jeg vil derfor henstille til det høje Ting, hvad jeg tror den ærede Forespørger ogsaa vil slutte sig til, at vi opsætte vor Dom om hele denne Sag, indtil den foreligger fuldt undersøgt. Jeg skal endnu udtale mig angaaende et enkelt Spørgsmaal, nemlig om der var Regler for, hvilke Øvelser der kan afholdes med Folkene o. s. v. Der er naturligvis fra Krigsministeriets Side fastsat Regler, baade om Øvelsernes Udstrækning, om Løb o. s. v. — Jeg skal slutte med et Par Ord i Almindelighed om 8de Bataillon, og det er, at det har forbavset mig at høre, hvad det ærede Medlem fremførte; thi det var alvorlige Sigtelser, og Grunden, hvorfor det har forbavset mig, var den, at jeg havde al Grund til at antage — og jeg har det for saa vidt af den Grund endnu — at Uddannelsen ved 8de Bataillon i det hele taget er blevet ledet paa en tilfredsstillende Maade. Og der er jo enkelte Ting, som særlig vidne i denne Retning. Det ene er Straffene. Jeg vil sige ærede Medlemmer, at Straffene have været aldeles forbavsende faa under denne Rekruttskole. Der har nemlig i hele Rekruttiden kun været 13 Straffe med mørk Arrest og derover, og af dem var endda den ene for Tyveri; saa har der naturligvis desuden været disse Smaastraffe af nogle Dages Kvarterarrest af Folk, som ere komne for sent hjem, have gjort sig skyldig i Kaserneuorden og deslige. Men det er nærmest de alvorlige Straffe, jeg taler om. Det andet Punkt er Sygeligheden. Hvis en Bataillon bliver meget overanstrengt, skal det nok mærkes paa Sygeligheden. Jeg vil gøre opmærksom paa, at i 1897 var ved 8de Bataillon Antallet af Sygedage i Forhold til Antallet af Tjenestedage 2,78 pCt., medens det i 1896 ved 29de Bataillon var 3,16 og i 1898 ved 6te Bataillon 3,22 pCt. Det er altsaa ikke blot i Forhold til de 2 nærmeste Aar en meget ringe Sygeprocent, men det er overhovedet i Forhold til de øvrige Afdelinger i Hæren en meget ringe Sygeprocent. — Med disse Ord skal jeg slutte; jeg skal gøre mit til at faa denne Sag undersøgt, hvad jeg for Resten ikke behøver; thi jeg er overbevist om, at paa-gældende Jurisdiktionschef vil være fuldt ud lige saa ivrig som jeg for, at denne Sag kan blive fuldt oplyst.

Zahle: Den højtærede Krigsminister udtalte, at der havde intet været Ministeriet bekendt om de Misbrug, som den ærede Fortspørger omtalte. Dette forbavser mig ikke, men bekræfter den Opfattelse, jeg allerede i Forvejen havde, af disse Misbrug, som hist og her finde Sted; jeg kommer ogsaa lejlighedsvis for at illustrere de almindelige Betragtninger, jeg vil anstille, til at fremdrage nogle Eksempler paa saadanne. Dette bliver nogle Eksempler fra 6te Fæstningskompagni; jeg har tidligere haft Lejlighed til at gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at det muligvis kunde blive omtalt i Dag. Min Opfattelse er den, at naar der, saaledes som i de af den ærede Forespørger fremdragne Eksempler, og saaledes som i det, jeg eksempelvis vil komme til at nævne, nogle Steder i vor Hær — jeg siger slet ikke, at det er den almindelige Tone, men nogle Steder i vor Hær — gør sig endogsaa grove Misbrug gældende, maa dette skyldes en Fejl i Systemet paa et eller andet Punkt; thi hvis det Retssystem, under hvilket vort Militær lever, var godt, vilde der ikke kunne finde saa grove Misbrug Sted, ejheller vilde Krigsministeren kunne staa op her og sige: Jeg er ganske ukendt dermed. Ministeriet har aldrig hørt noget derom. Hovedfejlen, den principielle Fejl ligger i det forældede og daarlige Retssystem, under hvilket vort Militær lever. Vore Soldater have vel formelt, men savne reelt fuldstændigt Klageret, Ret til at klage, naar der begaas Overgreb over for dem. Hvad enten man slaar Hesten, eller man slaar Soldaten, som sidder paa den, beklage de sig i Virkeligheden i lige høj Grad begge to. Vore Soldater have intet Organ, til hvilket de kunne henvende sig, naar de mene at have noget at klage over, og hvor de kunne forespørge, om det, som de nu mene bør paatales, ogsaa er noget saadant, at det kan lade sig gøre at klage over det, eller om det ikke snarere er noget saadant, som ifølge den militære Ret og den militære Praksis er tilladeligt, saa at en Klage fra deres Side i Virkeligheden vil komme til at gaa ud over dem selv. Dertil kommer, at det ganske sikkert er almindeligt — saaledes som det efter en

Rettelse.